

end det vil blive i den Affattelse, det vil faa efter Ændringsforslaget.

I Slutningen af Ændringsforslaget Nr. 1 er der indsat en Bestemmelse om Køb af Husdyr paa Auktion. Jeg antager, at det altsaa er Udvalgets Mening, at Voldgift ogsaa skal finde Sted med Hensyn til de Husdyr, der købes paa Auktion. Men dersom vedkommende Auktionsholder i de Auktionskonditioner, som blive oplæste for dem, som møde til Auktion, har fastslaaet, at Køberen paa Auktionen skal tage mod det, han køber, saaledes som det findes ved Hammerslaget, enten Dyret saa er sygt eller sundt, tror jeg ikke, en senere Tvistighed kan falde ind under Voldgift, saa er man nødt til at tage Dyret, som man køber det.

Det er dog navnlig Ændringsforslag Nr. 5 til § 3, jeg har de største Betænkeligheder ved; der mener jeg rigtignok, at Forslaget, som det nu er fremkommet fra Udvalget, er forringet og ikke saa godt, som da det blev fremsat af Ministeren. Da det blev fremsat af Ministeren var Forslaget saaledes, at naar der ikke ved Handelen var truffet Aftale mellem Parterne om, hvor en Voldgiftssag skulde afgøres, saa skulde den paakendes af Voldgiftsmændene i den Retskreds, hvor Handelen fandt Sted, med mindre det var en Handel, der blev indgaaet af fraværende. Men det er nu forandret til, at de Tvistigheder, der opstaa ved saadanne Handler, skulde afgøres af Voldgiftsmændene i den Retskreds, hvor Køberen har sin Bopæl. Her tror jeg rigtignok, at Udvalget har taget fejl og lavet noget, der sikkert vil have meget uheldige Følger, saa uheldige, at hvis det ikke bliver forandret, er jeg bange for, at Loven ikke vil faa synderlig Værdi. Det er mest Handel med Heste, jeg tænker paa, thi overfor Handel med Kreaturer, faar og den Slags Ting har Lovforslaget ingen Betydning. Handelen med Kreaturer har i Jylland udviklet sig saaledes, at der indestaa vi ikke og kunne ikke indestaa for noget, thi Køberne ville gerne købe Dyrene alligevel. Det eneste Husdyr, med Hensyn til hvilket Lovforslaget faar Betydning, er Hesten. Men skal denne Bestemmelse blive staaende, tror jeg nok, at det vil føre til, at Sælgeren af en Hest vil tage det Forbehold: Jeg vil ikke underkaste mig Voldgift. Thi naar en Mand sælger en Hest, som er fri for skjulte Fejl, paa et Marked, og han ved, at den i det Øjeblik, han leverer den, er fri for skjulte Fejl, saa staaar Hesten fra det Øjeblik af for Købe-

rens Regning og Risiko. Men dersom en saadan Hest saa f. Eks., som det ærede Medlem for Kerteminde (Pinstrup) omtalte, bliver solgt til København, og det viser sig, at den paa Rejsen har taget noget ved, f. Eks. er bleven Lungepiber eller Krybbebider eller har faaet andre skjulte Fejl — thi den er netop paa Rejsen udsat for at faa saadanne Fejl — og Køberen saa straks forlanger Voldgift, saa bliver det Voldgiftsmænd her fra Københavns Retskreds, som skal dømme i Sagen, og saa skal den uskyldige Mand, som har solgt en reel Hest, tvinges til at gøre en eller maaske flere Rejser til København; thi det er jo Voldgiftsmændene, der skulle bestemme, hvor Parterne skulde mødes, hvorimod vor gældende Retspraksis er meget bedre for Sælgeren, for efter den er det Køberen, der skal bevise, at Hesten har haft den paagældende Fejl, medens den var i Sælgerens Besiddelse. Det bliver altsaa noget ganske andet. Hvis dette bliver staaende, tror jeg, at det maa og vil føre til, at de fleste Sælgere ved Handelens Afgørelse sige; Vi ville ikke underkaste os Voldgift, og det var jo ikke Meningen med denne Lov. Det var netop Meningen, at Loven skulde medføre en stor Fordel for alle Parter. Derfor mener jeg, at Lovens Affattelse skulde være en saadan, at den ikke var i den ene Parts Favør fremfor i den andens. I den Henseende betragter jeg Lovforslaget, som det var forelagt, for bedre, end det efter dette vil blive. Jeg vil derfor meget henstille til Udvalget, at det endnu en Gang tager dette Spørgsmaal meget nøje under Overvejelse, og jeg tror, at naar Udvalget vil gøre det og vil gøre det rigtigt, vil det komme til det Resultat, at der skal en Forandring til, enten man vil gaa tilbage til det oprindelige i Lovforslaget, at Voldgiften skal finde Sted i den Retskreds, hvor Handelen foregaar, eller gaa til Voldgiftsmænd i Sælgerens Retskreds. Thi det staaar nu for mig saaledes, at Voldgiftsmænd i Sælgerens Retskreds ganske anderledes klart kunne dømme, om den solgte Hest fejlede noget den Gang, den var i Sælgerens Besiddelse. Det er det, det kommer an paa. Det kommer ikke an paa at konstatere, om Hesten fejler noget, naar den er kommen paa den Plads, Køberen har sat den — det kan let konstateres, nemlig ved en Dyrlægeattest —, men det, det kommer an paa, er at føre Bevis for, at den havde den paagældende Fejl, medens den var i Sælgerens Besiddelse; det er Hovedpointet.